

NÓVÉ BÉLA

HADIBORDÉLYOK ÖNKÉNTESEI¹

Ez az a terep, amit egy rövid és diszkrét bevezető után a leghelyesebb mindjárt átengednem az egykor leginkább érintetteknek, közülük is a remek tollú, már csaknem ötven éve Korzikán élő veteránnak, Nemes Sándornak, aki kérésre külön esszét kerekített emlékeiből „Életem a kuplerájban – kupleráj az életemben” címmel,² melyet engedélyével alább, kisebb korrekciókkal, közreadok.

A tábori vagy hadibordély [*Bordel Militaire de Campagne, BMC*] a francia hadsereg valahány alakulatánál bevett intézménynek és legalábbis a középkorig visszanyúló patinás hagyománynak számított egészen az 1970-es évek derekáig, mi több, a Légió egyes távoli állomáshelyein, titkon s a tiltással makacsul dacolva, még az ezredforduló tájékán is. Ezek a felső parancsra rendszeresített és állandó felügyelet alatt tartott katonai kéjtanyák egyrészt az állomány nemi vágyait voltak hivatva több-kevesebb gyakorisággal kielégíteni, másrészt arra szolgáltak, hogy elhárítsák az alkalmi és ellenőrizhetetlen flörtök és liaisonok biztonsági vagy egészségügyi kockázatát, melyek ellenséges vagy háborús közegben olykor beláthatatlan veszélyekkel fenyegették az állomány hadrafoghatóságát.

Az '50-es évek végén és a '60-asok elején a magyar légiós újoncok még a BMC-k hagyományos világába csöppentek, s maga a rendszer, sivár praxisával, csak egy évtized múltán kezdett igazodni a kor hedonista szelleméhez, mindinkább átadva helyét az új és kevésbé merev formáknak. A szexuális forradalom s a szabad párválasztás igénye utóbb a Légiót is engedékenyebbé tette, s az újabb évtized-fordulótól már mind kevésbé állítottak akadályt a légiósok külső párkapcsolatai, avagy házassági szándéka elé. Az alábbi részletek jól tükrözik e korszakos változásokat, betekintést engedve egy mára letűnt intézmény sajátos működésébe.

S most következnek Nemes Sándor korzikai magyar légiós esszéje – teljes szövegét kisebb korrekciókkal (szórend, ékezetek, betűhibák, központosítás, etc.) adom közre. Az illusztrációkat szintén a szerző válogatta, amiért ezúton is köszönet illeti.

Társaságban, ha valami pajzán téma jön szóba, mindenki kakaskodik. Mert, ugye, az „a Férfi”, akié a legnagyobb, aki bármikor „bevetésre kész” és aki olyan élethűen tud mindenről mesélni, mintha csak vele történt volna... Az efféle vetélkedésben a gallok között a „marseille-i kakasok” viszik a prímet. Egy kocsmapult mellett a már többször idézett olajkutató mérnökünk így például közhírré tette, hogy az ő galambducán „tavaszi rügyfakadásakor” akár fél tucat postagalamb is elférne. Az általános felhördülésre, és hogy szavainak némi hitelt adjon, még hozzá tette: „Jó, jó, a hatodik már csak féllábon billegve.”

1 Forrásismertető fejezet a szerző *Patria nostra: '56-os menekült kamaszok a Francia Idegenlégióban* c. történeti monográfiájából, amely 2015 őszén a Balassi Kiadónál fog megjelenni.

2 Nemes Sándor kéziratoss emlékezései – 1956-os Intézet, *Légiós-kutatások* c. különgyűjtemény

A '60-as években a Légióban efféle nagyotmondással még nem állhatott elő senki. Az afrikai hőségtől ugyan gyakran felforrt a légiósok vére, de a katonarvos sem maradt tétlen, gondja volt rá, hogy kellő adag bróm kerüljön a bakák borába és ételébe. Ami azt illeti, a nők hiánya miatt a katonaelet a mi időnkben még igencsak szexszegény volt. Arab nővel kezdeni eleve vakmerőségnek számított mindkét részről, mivel a lányok számára tabu volt „a megszállókkal” járnai, nem szólva a házasságon kívüli szex vallási tilalmáról, a francia egyenruhát viselő férfi pedig könnyen kifoghatott egy könnyűvérű nőcskének álcázott kémnőt, vagy akár egy „békeharcos amazont” a nem túl gyakori partnerjelöltek között. Ám nem volt könnyebb partnert találni a „*ped noir*” [észak-afrikai francia vagy európai származású] nők között sem. Ezek kegyeibe férközve inkább csak a tiszték és altiszték juthattak némi alkalmi hancúrozáshoz. A kis közrendű regrutának meg esténként maradt – már amennyire a bróm és a vékonyka zsold engedte – a „*veuve joyeuse*” [‘vígözvegy’] vigasza, és nagynéha a kupi. A régi frankban kiosztott havi zsoldból – némi spórolással – jó ha két „huszárrohamra” futotta.

Az első BMC-élményem a négyhónapos saidai kiképzés végén volt. Vonult a kimenős szakaszunk mind a 34 talpon maradt újonca, vonult egyenesen a kupiba, végig a főutcán, percenként 60-as parádés légiós léptekkel, közben harsányan fújva: „*Au revoir petite Monica, nous partons pour le combat*”. [Isten veled, Mónika; megyünk a csatába!]

Egyszer csak letérünk jobbra. „*Halte! Nóta, állj!*” Kis szurdék előttünk, a neve: „*village negre*” [fekete falu]. Jellegtelen ház, kapuját két légiós őrzi a katonai rendészet harci „csákány-nyelével” fölfegyverezve.

Hadnagyunk rövid atyai szózatot intéz hozzánk: „*Aztán nehogy szégyent hozzatok rám!*”, majd: „*Bal oszlop, in-dulj!*”

Termetem miatt elsőnek jutok be. Odabenn fehérköpenyes szanitéc ül, előtte zöld műanyag lavór, benne lila hipermangános vízzel. Rutinos „fegyverszemle” jön, és máris szólítja a következőt: „*Le prochéne!*” (Házi feladat: meghallgatni Jacques Brel azonos című protest dalát a *you tube*-on!) Újabb stáció: jelentkezés a szolgálatos törzsőrmesternél. Ez pihenj-t vezényel, és gondosan feljegyez mindent: nevet, sorszámot, órát, percet, majd a foga közt mormolva odaveti: „*Chambre numero deux. Alléz!*”. [Kettes szoba. Mehet!]

A folyosón három szoba nyílik jobbra és három balra, a végén egy bárral. Benyitok a kettesbe. Puritán

kaszárnya-komfort: vaságy, daróc pokróc, stoki, a sarokban kezdetleges tusoló. Először vagyok itt, nehezen találok szavakat. Szerencsére az ágyon gubbasztó „Fatma” kíséret: „Gyere, ülj mellém. Engem Zinebnek hívnak. Hát téged?” – „Engem? Viens ici!” [Gyere ide!], felelem zavaromat egy gyenge poénnal álcázva.

Formás szép, fiatal lány, lenge ruháján átütnek telt idomai.... Az arcát viszont álarc takarja, s ez jobban felizgat, mint az, amit látni enged magából. Egész Seherezádés sejtéseim támadnak tőle, már csak a hastánc, az arab zene, meg a negyven rabló hiányzik.... Bár ez utóbbi, ha belegondolok, már itt is van a kupiban és környékén....

„Vedd le az álarcodat”, mondom neki. – „Nem, azt nem”, Hiába kérem, makacsul ellenáll. „Akkor ne várj tőlem semmit”, mondom. „Jaj, kérlek, ne! Ha elmész és bepanaszolsz a chéf-nél, engem kiraknak...” Végül nagy sokára: „Jó, nem bánom, ha erre vágysz. De csak egy pillanatra...”

Fellibbenti az álarc hófehér leplét.... Jesszusom! Arcán jobb fülétől a balig hatalmas forradás éktelenkedik... Két oldalt felvágta a szája sarkát... Beleborzongok e pokoli rém-vigyort látva...

„Most jobb? Mit akarsz tudni még? Hogy ki volt? Ki más: az FLN [Algériai Felszabadítási Front] emberei... Miért? Mert lány létemre cigizni láttak. Hát ezért vagyok most itt....”

Egy ilyen szép testű, fiatal lány. Mit tettek vele? Legszívesebben elfutottam volna.

„Bocsáss meg, én elszívok most vagy két cigit még, adok neked is, ha kérsz, meg pénzt is. De a vetkőzést hagyjuk, mára legyen elég ennyi....”

Elsírja magát: „Tudtam, hogy megutálsz. És elmondod majd mindenkinek...”

„Ne félj! – nyugtattam. – Megőrzöm a titkod.” (Így is lett, egészen mostanáig.)

Jó tíz perc múlva a sliccemen babrálva, füttyörészve léptem ki a szobából. Mentem egy sört inni a bárba a haverokkal, akik már nagyhangon a sokadik Káma Szútra pozícióról regéltek. Lelkesen bólogattam szavaikhoz én is. A lányok, akik ebben a BMC-ben mind a hatan arabok voltak, néha kijöttek egy-egy üdítőre. Utána kimenőt kaptunk a városba este nyolcig.

Az eset sokáig lelohasztott, az a rém-mosoly még többször visszatért álmomban. Látni nem láttam, de hallottam olyan esetről is, amikor dohányzásért a nők orrát vágta le fanatikus arabok, hasonló látvány lehetett az is. Ez a hely Szaidában amúgy kimondottan légiós kupi volt. Más alakulatoknak is nyilván megvolt a maguk bordélyja, mert az eltérő egyenruha mindig is jó ürügyként szolgált egy kiadós balhéra, ahol végre törni-zúzni lehet. Aki pedig a tömegverekedésben felül maradt, azt a „csákány-nyeles” *Police Militaire* [a Katonai Rendészet] vette kezelésbe...

A soron következő kupi-vizitemet már csak a füstös és állott sörszagú bárpult mellett töltöttem, féktelen nótázás, bábeli bruhaha, telitorokos női nyerítések és éktelen sörösüveg csörömpölés közepette. Egyszer csak feltűnik Zineb! Jólesett viszontlátnom, s még inkább, hogy két hét után is felismert, kedvesen odajött, s az álarcos kendőjén át kaptam tőle egy pusztit, és ráadásnak egy hálás pillantást.

A bárban a tulaj, a „*mère maquerelle*” [régai argó szó, kb: 'főnöknő'] tartotta a frontot. Ő szolgálta fel

az italokat, persze háromszoros áron, mint a „*foyer du soldat*”-ban [legénységi kintinban], ám emiatt senki sem reklamált, jól tudta, hogy ebből van az ő fő bevétele. Együttal ő őrködött a szobák tisztasága és a lányok viselkedése felett is, hamar leállítva a kontytipkedéseket. Időnként végigmenve a folyosón egy-egy ajtót jól megdöngetett, bekiabálva, hogy „*Lejárt!*”.

E közönséges szót: „főnöknő”, én nem túlságosan kedveltem. Szívesebben mondtam helyette „*tenancière*”-t; ami nagyjából kocsmárosnénak vagy vendégfogadósnak fordítható. A 35–45 közötti nők még őrizték bájaik egy részét, már nem éppen darázsderékkel, de még mindig odaadó, dús keblekkel, melyek a pajzán szótárban a „*poigniers d’amour*”, azaz a „szerelmi fogantyúk” nevet kapták. Pultközeli udvarlásaim idővel meg is hozták gyümölcsüket. Lassanként elvemmé vált a közmondás: a legjobb leves a régi fazékban fő! Igaz is volt, mert itt nem pénzre ment a játék, és volt benne vonzalom, valódi érzelem is mindkettőnk részéről. A megspórolt pénzemen pedig zöld zoknit, fantázia-képit, és végre rendes gatyát vehettem az otromba amerikai „*caleçon blindé*” helyett. Mire Sidi-bel-Abbés-be helyeztek, már az elegáns „*Tergal*” nyári kimenőruhám is megvolt.

Próbáltam statisztikázni. A kaszárnyában volt vagy 900 légiós. Hogy tud ennyi férfit hat nő ellátni? Igaz, szigorú rendben, naptár szerint volt minden szakasz beosztva. De mégis, töprengtem, hogy lehet ez? Lám, a mi szakaszunkal hamar végezték, öt-hat legény jutott mindegyikre... A lányoknak, egymást váltva, heti egy szabadnap járt, kéthetente pedig orvosi vizsgálatra kellett menniük. Különben ők is hadikosztón éltek, mint mi, legfeljebb fordítva: az ő „szolgálatuk” vacsora után kezdődött. Este 7-től 9-ig a legénység, 9-től 11-ig az altisztek, utána pedig a tiszték jöttek sorra. Közrendű légiós csak akkor maradhatott a kupiban a megszabott időnél tovább, ha éjjeli kimenője volt. Ilyenkor akár egy egész éjszakára is kibérelhetett magának egy lányt, de arra ráment a havi zsoldja. Az efféle tempó nekem néha már az otthoni Sztahanov-brigádok esztelen vetélkedését juttatta eszembe. Mégis, a lányok nem panaszkodtak soha. Nyilván nem azért, mintha valami telhetetlen szerelmi étvágyú, nimfomán nőcske lett volna mind. Nagy részük szegény családból jött, és hazaadta a jövedelme jó részét, hogy az otthoniakat segítse. Azt hiszem, különben elég jól kereshettek. Más indítékot, ha faggatták őket, nemigen hoztak szóba, s ez jól illett a légiósok hasonló titokzatosságához.

Sidi-bel-Abbés két listavezető hadi bordélyja: a „*Lune*” [Hold] és a „*Soleil*” [Napfény] a saidai kupinál már komfortosabb és szemrevalóbb volt, s ez utóbbi szerencsére a lányokra is igaz volt, akik szerencsére hamar

elfeledtették velem első nyomasztó kalandomat a BMC-vel. Amúgy ugyanaz a jól bevált rendszer volt itt is, mint Saidában vagy a Légio más bázisain: a rendre a PM [KR : Katonai Rendészet] felügyelt, a szanitéc öblögetett, a törzs[őrmester] pedig gondosan felírt mindent, mert utólag csak ez alapján lehetett egy-egy fertőző nemi betegség donorját azonosítani. (Ami a peches ügyfélnek egyben nyolc nap fogdát is jelentett!)

Itt aztán nem történt semmi rendkívüli, rutinosan ment minden, akár egy ötvenéves házaspárnál. Már-már unalmas volt, vagy csak megszokott? A BMC éppen úgy a Légiohoz tartozott, mint az úszómedence vagy a foyer a kantinnal. A különbség legfeljebb annyi volt, hogy én magam itt, a BMC-ben ismertem meg a Légio „pénzverdéjét”, a zseton rendszert. Tudnivaló, hogy minden kupi más-más zsetont használt. A rendszer lényege az volt, hogy a felügyelő altiszt kapott egy nagy adag zsetont, tőle megvették a légiosok, majd továbbadták alkalmi partnereiknek. Záróra után az altiszt elszámolt a maradék zsetonnal és a pénzzel, amit mindjárt elzártak az ezred páncélszekrényébe. Ezután jött az osztozkodás. A bevétel kétfelé ment, egy bizonyos – általam nem ismert – arányban. Egy részét a BMC női személyzete kapta, amit a főnöknő, a „*tenancière*” osztott ki (a csajok nála válthatták be tőlünk kapott zsetonjaikat régi frankra), a másik része pedig az ezred ú.n. „*caisse noir*”-jában, azaz a „zug-kasszájában” kötött ki. Mindennek az volt a fő elve, hogy minél kevesebb készpénz menjen át minél kevesebb kézen, a lehető legnagyobb biztonságban. A megbízott altisztnek pedig a saját zsebére ment minden hiány. Úgyhogy itt lopni sem nagyon lehetett.

Régi mondás, és talán ma is igaz, hogy a „gyalogság” a hadsereg mostoha gyereke... Ha mindez a legénység szegényes ellátásában is megmutatkozik, az a francia hadikincstár és a raktárosok hibája, mivel a zugkaszsa mindig is tömve volt. Ezt egy külön belső intézmény a SMOLE [*Service Morale de la Légion Étrangère*, az Idegenlégio Segélyalapja] kezelte. Az biztos, hogy az Észak-Afrikában állomásozó francia ezredek közül a légios gyalogság kaszárnyái voltak a legelegánsabbak és a legjobban berendezettek. Elmondható hát, hogy a „kupi rendszer” virágzó és lukratív sportág volt a frankó légios srácok és a kedvüket kereső csajok jóvoltából.

Sidi-bel-Abbésban a jól bevált módszerem szerint egy festett szőke, negyven körüli, kissé már duci tulajdonosnő kegyeit sikerült elnyernem, akit – állítólag – Martine-nak hívtak. Jellemző hasonlóság volt ez is, hogy a nők, akár a légiosok jó része, csak álnéven, vagy a „csatanevén” volt ismert. A lányokkal és róluk amúgy minden légios kedves hangon és nagy tisztelettel beszélt. A „*poutain*” [kurva] szót vagy annak alpári szinonimáit furcsamód rájuk nem használta senki. Sőt, a legtöbb légios apró ajándékokkal igyekezett a lányok kedvében járni. Ennek jele volt a bárpult mögötti falra rajzszögezett, a sok nikotintól elsárgult temérdek képeslap is a világ minden tájáról, amit a lányok kaptak. Lám, a fiúk még a szabadságukon is gondoltak rájuk. Mondhatjuk, hogy rendes csajok voltak? Annyit mindenesetre jól tudtak, hogy néha a legmarconább harcosnak is szüksége van a gyöngédségre és néhány jó szóra. Eközben a lelkük mélyén talán ők is sajnálkoztak a saját és kuncsaftjaik mostoha sorsán. Hogy vigasztalódják, volt egy-két kedvenc legénye mindegyiknek, de a balhé vagy féltékenységi jelenet aránylag ritka volt emiatt.

1962 nyarán felvirradt Algéria függetlenségének napja, ám a BMC-k összetétele mit se változott, mert a lányok, mondhatni, testületileg úgy döntöttek, hogy nem hagyják ott a Légio, ahol biztonságban és teljes ellátásban volt részük. Ismerve az FLN barbár módszereit, nem is nagyon tehettek másként, mert a „függetlenség” a biztos halált jelentett volna számukra. No meg a kedvenc szeretőiket se hagyhatták magukra....

„Szakácsnőként”, „kantinosként” vagy „takarítónőként” a BMC teljes női állományát besorolták a illető ezred személyzeti nyilvántartásába. A lányok egy része Sidi-bel-Abbés-ban maradt egész az utolsó transzportig, más része leopárdmintás terepruhába bújtatva, nagy zöld baret-sapkával a fején (hogya a haját eltakarja), szállt fel az Algériából Korzikára tartó hajókra, testvériesen megosztotva a légiósokkal a hajófenéken. Az már mégse illett volna, hogy a zsúfolt hajók civilek számára fenntartott fedélzeti helyeit a BMC-k örömlányai foglalják el.

A menekülés pánikszerű kapkodása közben persze már nemigen figyelt rájuk senki.

Így érkezünk meg Korzikára. A BMC itt kettévált, egyik része Corte, a másik Bonifacio felé vette az irányt; e két városban vagy 5–500 légiós szerelmi szolgáltatásait vállalva magára. A „masinéria” hamar beindult újra, azzal a különbséggel, hogy itt egy idősebb törzsőrt állandó bordély-felügyelőnek neveztek ki. A lányok közt volt egy Daisy nevű, kissé már éltes csatakanca – jó ötvenes, ki tudja honnan került a truppba –, aki folyton csak sopánkodott, hogy ő már nem bírja a tempót, nem kell ő már senkinek... Addig-addig, míg a törzs végül szemet vetett rá, sőt, feleségül is vette, hogy aztán nem sokra rá ő maga is kikérje az obsitot, és ketten egy csinos kis vendéglőt nyissanak, éppen szemközt a kaszárnya bejáratával...

A kupi körül később is történt egy-két hasonló „szerelmi baleset”, bár a biztonsági tiszték árgus szemekkel őrködtek a mundér becsületén, hogy elejét vegyék minden efféle kínos meglepetésnek. Ha bármily rendű-rangú légiós nősülni kívánt, a jegyese előbb szigorú erkölcsi vizsgán vagy faggatáson kellett áteszen, és a házassági engedély még így sem volt garantált. Egy nap aztán rendeletet hoztak Párizsban, ami eltörölte a házasság előzetes engedélyeztetését az egész francia hadseregben, így a Légióban is. De mert a francia nyelv rafinált építményében bárhol könnyen nyitható némi rés vagy kiskapu, a Légió atyjának újabb rendeletére nem kellett sokáig várni: „Azon önkéntesek, szólt az utasítás, akik engedélymentes házasságot kívánnak kötni, haladéktalanul nyújtsák be ez irányú előzetes kérvényüket a főparancsnokságnak.” Vagyis: csöbörből-vödörbe...

Idővel feltűnt, hogy megritkultak az arab csajok, és fiatal, szemrevaló európai, francia vagy ázsiai lányok érkeztek. Egyszer aztán új „*mère maquerelle*” is érkezett, aki Jeanne, azaz Johanna névre hallgatott – akárcsak Franciaország harcos védőszentje: Jeanne d’Arc! –, s akinek kegyeit aránylag hamar sikerült elnyernem. A lányok pihenőnapja az új rendtartás szerint vasárnapra változott. Szokásba jött az is, hogy ilyenkor pikniket rendeztünk a kupi melletti réten, ahová minden lány elhozhatta a kedvenc legényét. Tüzet raktunk, bográcsban ebédet főztünk magunknak, és utána elborozgattunk. Az egésznek egy kissé olyan hangulata volt, mint a Manet- vagy Monet-festményeknek: „ebéd” vagy „uzsonna a szabadban”.

Határozottan jólesett kiszabadulni a kupi falai közül és lazítani a mundér szorításán, egy kis friss levegőt szívva. Civil módra, szabadon eltársalogni bármiről, mintha nem is örömlányokkal, hanem igazi partnerekkel lennénk együtt – mi, messziről ide vetődött légiósok.

A kupi Korzikán egy idő után „mozgó üzemmé” változott, két hétig a cortei épületében üzemelt; majd egy vöröskeresztes szanitéc kocsia a lányokat újabb két hétre átvitte „sátorozni” Bonifációba. Így tudtam meg, hogy az én kedves Jeanne-omnak odaát is van egy állandó kedvence, és történetesen magyar légiós az is, K. Gyurka barátom személyében. Ám ez nem okozott köztünk soha semmi viszályt vagy féltékenységet.

Azt hinné valaki, hogy a „sásfészek tövébe” telepített légiós bordély maga volt a botránykő és az állandó viszály oka a tradícióhoz erősen ragaszkodó, vallásos korzikai lakossággal. De nem, a helybeliek láthatóan hamar megbékéltek vele. Kissé több „sürgős” házasság kötött ugyan, mint korábban (a Második Idegen Ezred, a 2er REP ide telepítése óta egy légiós tiszt vagy altiszt mindig is jó partinak számított a „Szépség szigetén”), de a helyi férfinépet megnyugtatta a tudat, hogy amíg a légiósokat a kupleráj leköti, legalább békén hagyják a korzikai lányokat.

Franciaországban a bordélyok bezárását elrendelő 1946-os „Marthe Richard törvény” vitája a politikai és szakmai érvek keresztüzében még sok éven át zajlott, sőt, zajlik ma is. Eközben a BMC-k zavartalanul működtek tovább, mivel kegyesen „megfeledkeztek” róluk, talán mert a még Algériában évekig hátrahagyott francia katonákat is foglalkoztatni kellett valahogy. A BMC-k a Légióban, egyes hírek szerint, néhol még a 1990-es években is működtek, mikor egy zajos közép-afrikai botrány miatt – egy légiós század e célra titokban egy háromfős női személyzetet alkalmazott – végül ezeket is betiltották.

A lányok különben az intim együttlétek alatt sok mindent meséltek. Így számos esetet arról, hogy a '60-as, '70-es években Marseille és főként a Vieux Port [a régi kikötő] negyed a Canebiere és a Guerrini családok markában volt. Úgy mondták: Marseille-ban még az esőt és a jó időt is „Guerriniék csinálják”. A „padre” Mémé Guerrini, tényleg komoly politikai háttérrel és befolyással bírt. Többek közt ő látta el a korzikai kupikat is olyan lányokkal, akiknek férje vagy barátja éppen hűvösön, a hírhedt Baumettes-i sitten ült. A légiósok közt legalább biztonságban érezhették magukat a lányok, akikre odakinn a stricik vadásztak volna. A drog és a prostitúció a Marseille-i kikötőnegyedben a virágzó alvilág egyik legjövendelő üzletága volt, és a Guerrini család jól karbantartott fegyverei gyakran ontották a puskaport a konkurens bandákra.

1966 májusában Korzikából visszakerültem Algériába, Bou-Sfer falvába, közel a Mers-el-Kebir-i bázishoz, a repülőtér mellé. Ez volt az algériai francia hadsereg utolsó támaszpontja, az evakuáció előtti gyülekező hely, az

Eviani Egyezmény menetrendje szerint. Az ide átcsoportosított ezredek mindegyikének volt saját bordélyja.

Az Első Páncélos Ezrednek, az 1° REC-nek mindjárt kettő is, az egyik a kaszárnyában, a másik a 3 km-re fekvő Bou Sfer Plage-on. Ehhez csatlakozott harmadikként az ugyancsak ide telepített 2° REP kupija. A légiósok kedvükre járhattak a három BMC bármelyikébe. (...)

A két szomszéd ezred között a két szomszéd kupi miatt olykor rendes bunyó támadt – „*Ne nyúlj a csajomhoz!*” „*Te ne az enyémhez!*” alapon – ami többnyire azzal ért véget, hogy a PM példás pártatlansággal agyba-főbe verte mindkét civakodót...

Egy hasonló féltékenységi ügy miatt az ezredünk fegyvermestere egy szép napon a felderítő páncélcocsi 60 mm-es lövegével tört magának utat egészen a kupi pultjáig, csak hogy megmutassa „ki a legény a talpán” – szerencsére nem sérült meg senki. Egy másik emlékezetes bunyó a REP és a REC [az ejtőernyős és a harckocsizó ezred] legénysége közt akkor tört ki, mikor híre ment, hogy a deszantos ezred (a REP) Calviba kerül, és a kupit át kell adnia a páncélosoknak (a REC-nek). A csata vége az lett, hogy a REP-es kupi is szépen elhurculkodott az ezredével Calviba, és a kaszárnya egyik sarkában vert tanyát. Eközben megjött az erősítés is: „amatőr csajok” érkeztek, légiós kocsmák és lebujsok nyíltak a közelben.

Az egyik ilyen „törvényen kívüli” kupit éppen a kaszárnya kapujával szemközt állították fel. A kunyhóformájú kis örömtanyának „Azia” volt a neve, mivel tulajdonosa egy vietnami női ikerpár volt, akik hűséggel követték a Légión hosszú és hányatott útján Saigonból – egészen idáig. A tulajdonos csajokat jól ismertem én is még Sidi-bel-Abbésből, ahol a Quartier Vienot és a Petit Quartier sarkán volt egy bazár-forma kis bódéjuk, csupa hasznos aprósággal, amire egy légiósok nagy szüksége lehet (sör, cigi, öngyújtó, óvszer, képeslap, cipőkrém, varrókészlet, stb). Esténként egy kis targoncán saját készítésű, friss szendvicseket is kínáltak „*staeck tartare*” néven (darált hús, hagyma, mustár egy húszcentis baguette-en) mindössze 100 régi frankért. Az esti létszámmellenőrzésre beérkező légiósok hamar szétkapkodták a legalább egy századnak elég szendvics-halmot. Szóval ez a két indokínai csaj élelmes és igen jó üzleti érzékű volt. Annyira, hogy egyikük később egy tánctermet is nyitott külön bárral, lányokkal bérelhető szobákkal, amely ma „*Mess de Sergeant Chef Daniel*” néven az altisztek étterméül és kávéházául szolgál.

Az ikertestvére Corte városában, egy másik stratégiai légiós átjáróhelyen nyitott indokínai éttermet, ami szintén nagy népszerűségnek örvendett. Végül ikrekhez illően mindketten kiszolgált légiós altisztekhez mentek

feleségül, akik volt bajtársaikat gyakran meghívták egy-egy rundra.

Ez a „harcosok pihenője”-féle iparág nagyjából a ’70-es évek közepéig virágzott. Azután Korzikára is elért a ’68-as párizsi tavasz szele, melynek lényege a nők egyenjogúsítása és a teljes szexuális szabadság volt, az igazi franciás forradalmiság: a szabad szerelem jegyében, ami olykor valóban megváltoztatja egy nép sorsát. Mindenesetre elnökünk, de Gaulle előbb jól rá kellett ijesszen a franciákra, hogy aztán rendet teremtsen. Massu tábornok páncélosait Párizs kapuihoz rendelte, hogy a csúnyácska hölgyek, akik provokatív célzattal a Sorbonne lépcsőin hágatták magukat (bocsánat, de így volt!), ugyan hagyják már abba a nyíltszini üzekedést.

És persze a média is felébredt! Ujjal mutogattak a Légióra: lám, mi folyik ott még mindig! Gyalázat, női rabszolgák a 20-ik században! Mintha korábban nem tudták volna... Az eredmény: bírósági tárgyalások, perek, kétes ítéletekkel. Míg végül a sokféle névre átkeresztelt, ügyesen álcázott BMC-k is megszűntek. Hogy az örömlányokkal mi lett, nem tudom. Néhányról hallottam, hogy itt vagy ott éttermet, kocsmát nyitott, csupa olyan helyen, ahol helyőrség van, közel a kaszárnyákhoz.

Szóval nincs új a nap alatt...

Az utolsó légiós bordély állítólag Francia Guineán volt az „Ariane” rakéták árnyékában, aminek, úgy hírlík, egy rivális brazil leányfuttató feljelentése vetett véget. A 3. Idegen Gyalogezred parancsnoka ugyan váltig azt állítja, hogy csak azért kellett bezárjon, mert kuncsaftok híján tönkrement... A légiósok ugyanis idővel rákaptak a nukleáris bázis elhanyagolt mérnök-feleségeire, ami a kupinál mindenképp különb kaland volt, és még fizetni sem kellett érte.

Nos, erről ennyit. Magam nem voltam a BMC fizető törzsvendége – ha olykor fel is kerestem, csak potyáztam mindig. Büszkeségből, hiúságból, és mert nem volt ínyemre a „futószalagos” rendszer. Bár azt hiszem, a maga idején megvolt az értelme, haszna annak is. Ma viszont, ha egy légiós nem tud partnert szerezni magának, az tényleg balfácán, és nem sok férfias charmmal áldotta meg a Teremtő.